

Oponentský posudek diplomové práce Arevik Chačatrjan „Mongolská kinematografie v letech 1936-1991“, 2009, 240 stran.

Autorka předkládané práce si klade, jak ostatně v závěru přiznává, obtížný cíl. Zabývá se kinematografií Mongolska, tedy oblastí vědeckým zájmem prakticky nedotčenou, a to nejen u nás, ale i jinde ve světě, dokonce i v samotném Mongolsku. Ve své snaze „shrnout 70 let vývoje kinematografie jedné země“ je motivována především myšlenkou zpřístupnění základní vědomosti o mongolské kinematografii české veřejnosti, odborné i laické.

V první kapitole, historickém přehledu vývoje mongolského filmu, se diplomantka potýká s problémy zásadního nedostatku relevantních zdrojů a téměř úplné neexistence objektivní literatury na dané téma. Všechny odborné texty byly napsány pod ideologickým vedením a cenzurou socialistických vlád. První kapitola je tedy provázena snahou o dekódování žargonu socialistické umělecké kritiky. Autorka velmi případně vyvažuje nedostatky odborných pramenů konzultacemi s pamětníky části historie a použitím jiných, nepřímých zdrojů. Přes zmíněné obtíže je kapitola ve svém celkovém vyznění velice informativní a skládá hold mongolským filmovým tvůrcům, kteří přes materiální i ideové bariéry dokázali vytvořit hodnotná umělecká díla.

Ve druhé kapitole, která je těžištěm „badatelské“ části práce, prokázala diplomantka výjimečnou samostatnost, cílevědomost, schopnost práce v terénu i odbornou připravenost. Zvolila si nejvýraznější postavu současného mongolského filmového umění – režiséra, literáta a filmového teoretika D. Džigdžidsürena – jednoho z nejvýznamnějších a největších z dnes žijících mongolských filmových tvůrců. Obsah kapitoly je výsledkem mnoha osobních setkání s režisérem a namáhavé práce v mongolských knihovnách a archivech. Životní pouť režiséra Džigdžidsürena a jeho názory poskytují velmi živý a plastický obraz vývoje mongolské kinematografie, který doplňuje historické shrnutí v předchozí kapitole.

Ve třetí kapitole se čtenář může seznámit s dějem nejvýznamnějších mongolských celovečerních filmů. Diplomantka zde rovněž navrhuje vlastní řešení složité otázky dělení mongolských filmů z hlediska žánru.

Diplomantka vidí hlavní přínos své práce v její využitelnosti pro další bádání v oblasti mongolského filmu, a to i pro odborníky z řad filmových vědců. Tento praktický přínos práce je výrazně zvýšen obsahem čtvrté kapitoly. Autorka s přístupem vpravdě maximalistickým vytvořila seznam filmů, čítající přes tisíc titulů, tedy celou mongolskou filmovou tvorbu, a seznam opatřila překladem názvů filmů do češtiny

Jako výsledek odborných diskusí a konzultací autorka formuluje svůj osobní postoj, postoj příslušníka kultury s hlubokou a specifickou filmovou tradicí, v kontrastu k pohledu samotných Mongolů i „Středoevropanů“, a charakterizuje rozdílná východiska těchto pohledů.

V příloze najdeme mimo jiné stručný přehled mongolských dějin 20. století, určený především pro nemongolisty.

Diplomová práce Arevik Chačatrjan je prvním krokem ve zpracování nového tématu a jako taková je bezesporu přínosná. Určité formální nedostatky práce jsou omluvitelné mimo jiné skutečností, že diplomantka pracovala v jazyce pro ni cizím.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji ohodnotit jako výbornou.

Veronika Zikmundová
oponent

V Praze 29.1.2009